

Kelimeler Kavramlar Ehli Sünnet

– Mustafa ESER · 28 Ekim 2019

EHL-i SÜNNET

Hız. Peygamber ile ashabin dinin temel konularında takip ettikleri yolu benimseyenler anlamında bir tabir. Sözlükte “mânevî alanda çizilen yolu benimseyenler” anlamına gelen ehl-i sünnet (ehlü’s-sünne) tamlaması ehlü’s-sünne ve’l-cemâa (ehl-i sünnet ve’l-cemâat) ifadesinin kısaltılmış şeklidir. Buradaki sünnetten maksat, dini tebliğ ve beyan etmekle görevli bulunan Hız. Peygamber’in İslâm’ın temel konularını anlama ve benimseme tarzıdır. Cemaat kavramı, her devirdeki müslümanların büyük ekseriyeti (sevâd-ı a’zam) ve müctehid âlimler gibi farklı şekillerde yorumlanmışsa da vahyin ilk muhatapları olup inanç, ibadet, hukuk ve ahlâk cepheleriyle İslâm’ı bir bütün olarak sonraki nesillere aktaran ashap cemaati anlamına geldiği yolundaki görüş tercih edilmiştir (Şâtıbî, II, 258-265). Aslında bu anlayış diğer yorumların da temelini oluşturmaktadır. Buna göre Ehl-i sünnet’i, “Hız. Peygamber ile ashap cemaatinin dinin temel konularında takip ettikleri yolu benimseyenler” diye tarif etmek mümkündür. Bu tarifte yer alan “dinin temel konuları”ndan, İslâm’dan olduğu kesinlikle bilinen ve “usûlü’ d-dîn” diye de adlandırılan hususlar kastedilmektedir (aş. bk.)

Sünnet kelimesi daha çok, ilâhî tebligatı yalanladıkları için geçmiş peygamberlerin ümmetlerine uygulanan ve âdet-i ilâhiyye haline gelen dünyevî azap mânasında Kur’ân-ı Kerîm’de geçmekteyse de (M. F. Abdülbâkî, el-Mucem, “sünnet” md.) ehl-i sünnet tabiri Kur’an’da yer almamıştır. “O gün nice ağaran yüzler vardır” (Âl-i İmrân 3/106) meâlindeki âyetle Ehl-i sünnet’in kastedildiği tarzındaki bir yorum İbn Abbas’a nisbet edilirse de (İbn Teymiyye, Minhâcü’s-sünne, V, 134) âyetin devamı dikkate alındığı takdirde burada genel anlamda müminlerden bahsedildiği açıkça görülür.

Erken dönem hadis kaynaklarında da ehl-i sünnet tabiri görülmemekte, buna karşılık “sünnet” ve “cemaat” kelimelerine rastlanmaktadır. İlgili rivayetlerde belirtildiğine göre Hız. Peygamber ümmetinin yetmiş iki veya yetmiş üç fırkaya ayrılacağını, bunlardan biri dışındaki bütün fırkaların cehennem, “cemaat fırkası”nın ise cennete gireceğini söylemiş (İbn Mâce, “Fiten”, 17; İbn Ebû Âsım, I, 30-31, 39); Allah’ın rahmet elinin cemaat üzerinde olduğunu, cennetin ortasına girmek isteyenlerin topluluktan ayrılmamaları gerektiğini (Tirmizî, “Fiten”, 7), cemaatten az da olsa ayrılanların İslâm’dan çıkmış sayılacaklarını ve Câhiliye ölümüyle öleceklerini belirtmiştir (Buhârî, “Fiten”, 2; Müslim, “İmâre”, 53, 54). Ayrıca ihtilâf halinde büyük çoğunluğa uyulmasını emretmiş (İbn Mâce, “Fiten”, 8), vefatından sonra, yaşayanların pek çok ayrılığa şahit olacaklarını söylemiş, bunlara yetişecek olan o dönemdeki müminlerin kendi sünnetiyle Hulefâ-yi Râşidîn’in sünnetine sınıksı sarılmasını öğütlemiştir (Dârimî, “Muğaddime”, 16). Bu nakillerden “yetmiş üç fırka” rivayeti isnad açısından zayıf görülmüştür (İbn Hazm, III, 292).

Hulefâ-yi Râşidîn’in sünnetiyle ilgili rivayetler ise İslâm tarihinde vuku bulan bazı olayların seyriyle bağdaşmayan unsurlar ihtiva etmektedir. Çünkü Hız. Peygamber’in vefatından sonra halifenin

belirlenmesi konusunda ashabın ihtilâfa düştüğü ve her halife seçiminde nassın bulunmayışından doğan belirsizliğin devam ettiği ilk kaynaklarda zikredilmektedir. Eğer Resûl-i Ekrem râşid halifelerle ilgili bir tavsiyede bulunmuş olsaydı ihtilâf ve belirsizlik ortaya çıkmazdı. Ayrıca bu rivayetler, Şîa'nın öne sürdüğü "sekaleyn" hadisine alternatif olarak ortaya konulduğu izlenimini de vermektedir.

Bazı geç dönem eserlerinde Hz.Peygamber'e nisbet edilmiş olarak ehl-i sünnet tabirine rastlanmaktadır. Ebû Abdullah el-Halîmî'nin kaydettiği rivayete göre Resûl-i Ekrem her emîrin arkasında namaz kılmayı, her halifenin idaresinde cihad yapmayı ve ehl-i kiblede olup vefat eden herkesin cenaze namazını kılmayı Ehl-i sünnet'in üç esası olarak göstermiştir (el-Minhâc, III, 180). Şehristânî'nin yer verdiği rivayete göre ise Hz. Peygamber, yetmiş üç fırkaya ayrılacak olan ümmeti içinde yalnız kendisinin ve ashabının yolunu takip eden Ehl-i sünnet ve'l-cemâat'ın kurtuluşa ereceğini söylemiştir (el-Milel, I, 14). Ana hadis kaynaklarında yer almayan bu rivayetlerin sıhhati şüphe ile karşılanmaktadır.

Ehl-i sünnet'e bağlı olanlara "sağlam ve doğru inancı benimseyenler" anlamında "Sünnî" adı verilir. M. Watt, sünnî teriminin ilk defa IV. (X.) yüzyılda kullanıldığını ileri sürmüştü de (İslâm Düşüncesinin Teşekkül Devri, s. 338) tâbiinden Saîd b. Cübeyr'e (ö. 95/713) nisbet edilen bir rivayetten anlaşıldığına göre kelime I. yüzyılın sonuna doğru (VIII. yüzyılın başları) ortaya çıkmış olmalıdır (Fıglalı, s. 54). Ehl-i sünnet tabiri ise Dârimî'de yer alan bir rivayete bakılırsa ("Muḳaddime", 23) ilk defa Hasan-ı Basrî tarafından kullanılmıştır. Ehl-i sünnet mensupları, "ehl" kelimesine "hadis, cemaat, istikame, hak, iman, isbat" kelimeleri eklenerek oluşturulan terkiplerle ve "sıfâtiyye" (ilâhî sıfatları benimseyenler), "fırka-i nâciye" (kurtuluşa eren zümre) ve "sevâd-ı a'zam" (büyük çoğunluk) tabirleriyle de anılır; kaynaklarda ise Cebriyye, Mücevire, Nâsibe, Nâbite, Müşebbihe, Haşviyye gibi isimlerle ifade edilmek istenir. DİA-EHLİ SÜNNET MADDESİ 30/11/2018

Ehl-i sünnet'e yönelttikleri eleştirilere gelince, Sünnî âlimlerinin nasları yorumlarken hataya düşmediklerini söylemek elbette mümkün değildir. Nitekim aynı konularda az da olsa ihtilâf etmeleri bunu göstermektedir. Ancak bu tür meseleler İslâm akaidinin genel çerçevesiyle ilgili olmayıp ayrıntı sayılabilecek bazı noktalara münhasırdır. Mu'tezile'nin Ehl-i sünnet'i teşbih ve cebir görüşlerini ihdas etmekle suçlaması isabetli değildir. Çünkü ilâhî sıfatları ispat eden sadece Sünnîler olmayıp Mu'tezilîler de belli bir çerçevede sıfatları kabul etmektedir. Kader ve kulların filleri konusundaki eleştiriler de Ehl-i sünnet'in hatalı olduğunu kanıtlayıcı bir kesinlik taşımaz. Zira bütün olayların ilâhî ilim çerçevesinde meydana geldiğini, bunun yanında kulun fil yapma gücü ve iradesine sahip bulunduğunu her iki taraf da kabul etmektedir. Ehl-i sünnet sadece sıfatların yetkinliğinden hareketle filin meydana gelişinde ilâhî iradeye de yer vermek istemektedir. Mu'tezile'nin müslümanlar içinde azınlık durumunda bulunmakla övünüp çoğunluğu temsil etmesinden ötürü Ehl-i sünnet'i eleştirmesi de haklı değildir. Çünkü Kur'an'dan getirdikleri deliller kâfir - mümin ayırımıyla ilgilidir. Eğer insanlar içinde azınlıkta kalmak mânevî açıdan bir avantaj ise Ehl-i sünnet kâfirlere nisbetle yine azınlıktadır. Şîa'nın, hilâfeti kastederek, re'y ile hükmettiği ve bazı rivayetleri dikkate almadığı gerekçesiyle Ehl-i sünnet'e yönelttiği tenkitler aynen kendileri için de söz konusudur. Hakkında nas bulunmayan hususları ihtiyaca göre insanların anlayışına terkedip re'ye başvurmalarını câiz görmesi İslâm'ın evrensel ve mükemmel bir din oluşunun tabii bir neticesidir. Yusuf Şevki Yavuz Dia)30/11/2018

EHL-İ SÜNNET HİZMETTİR.MUHAFAZADIR.VE TEHDİT ALTINDADIR.

Hepimizin malumudur ki:hem dünyada hem de Türkiyemizde Sunniliği veya Ehli Sünnet'i tehdit olarak gören ve fırsat buldukları her platformda tepkilerini aşırı,bazen de hakarete varacak şekilde gösteren bir kitle mevcut.İngiltere'nin 100 entellektüeli arasında sayılan Profesör Ziyaüddin Serdar'ın Habertürk gazetesinde yayınlanan röportajında söylediklerine göre tüm dünya toplumlarındaki çözülmeye bağlı olarak bir kimlik sorunu var. Avrupa'nın sorunu biraz daha farklı."Bilgisizlerin cehaleti,bilgililerin inşa edilmiş cehaleti...Tarihte buna oryantalizm diyorduk, şimdiyse Müslümanlar açısından adı İslamofobi.İslam karşıtları aslında İslam dünyasının çeşitliliğini biliyor, tüm Müslümanların terörist olmadığını da biliyor, ama bu algıyı sürdürüyorlar. " 21/03/2016 tarihli Habertürk gazetesini)

Son yıllarda yapılan algı operasyonlarıyla Ehl-i Sünnet(Sunni) müslümanların terör örgütü kudukları iddaları insanları gereğinden çok tedirgin ediyor ve Ehl-i Sünnet inancına karşı bir blok oluşturuyor. Sayın Cumhurbaşkanı'da bir toplantıda Müslüman olduğunu üstüne basa basa belirtmek ihtiyacını hissetmiş.İlk başta Ehli Sünnet karşıtlığı gibi algılanacak bu sözler eminim ki en çok reformcular ve Ehl-i Sünnet inancını tehdit eden ve Sunni kimliğini ortadan kaldıraya çalışanları sevindirmiştir.Modernistler ve reformcular sevinmiştir diyorum çünkü Prof.Ziyaüddin Serdar aynı röportajında reformcular için şu ifadeleri kullanmış:Mesela Türkiye'yi çok seviyorum ama Türkiye'de modernistlerin büyük bölümü Batı'ya tamamen köle olmuş halde. Batı'ya eleştirel bakmıyorlar. Onlar da fanatik Müslümanlar gibi dogmatikler.

Aşağıdaki makaleyi okursanız Ehl-i Sünnet inancının nasıl bir tehdit altında olduğunu anlayacaksınız.

<http://www.aljazeera.com.tr/gorus/islam-dunyasinda-dolasan-hayalet-sunnilik>

Bu benim iddiam değil.Ehl-i Sünnet inancı tehdit altındadır.

Almanca hocaları,sosyologlar,felsefeciler,teologlar Ehli Sünnet karşıtlığına güzel bir kılıf ta bulmuşlar.Gerçek din,Kur'an bize yeter sözleri tabiri caizse havada uçuşuyor.Sunnilik nedir ki İslam dünyasını tehdit etmeye başlamış? Ehli Sünnet ne dir ki aralarında İlahiyatçıların da bulunduğu bazıları bazıları hop oturup hop kalkıyorlar.Neredeyse Ehli Sünnet'im diyenleri Tekfirle itham edecekler.

Google amcaya srdüğünüzde kaşınıza birbirine yakın tanımlar çıkacaktır.

Ehl-i sünnet, dini literatürde Hz. Peygamber (asm) ve sahabeyi örnek kabul eden Müslüman toplumunun büyük bir kısmına (% 90) denir. Genelde kısaca "sunnilik" olarak bilinir. Bu grup sünnete bağlı olduğu ve cemaat ruhundan ayrılmadığı için "Ehl-i Sünnet ve'l-cemaat" adıyla da anılır.

Sunnilik ya da Ehl-i Sünnet, İslam dininin sünnet doktrinine dayalı, günümüzde Dünya üzerindeki iki büyük kolundan biri ve % 83'lük bir oran ile en büyük mensubunun bulunduğu mezhepler grubudur.

Zaman zaman Sünnî İslam veya Sünnî mezhebi ifadesi de kullanılır.Wiki

Tanımlardan anlayacağımız üzere Ehli Sünnet ve ya Sunnilik farklı bir din falan değildir. Dört mezhebin toplamıdır.En belirgin özellikleri şu şekilde sıralanmıştır:

1. İmânın altı şartına, yanî Allah Teâlâ'nın varlığına ve birliğine, eşi ve benzeri olmadığına, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret hayatındaki hâllere, hayır ve şerrin, iyilik ve kötülüğün Allah Teâlâ

tarafından yaratıldığına inanmalıdır. (Bunlar "Âmentü"de bildirilmiştir.)

2. Allah Teâlâ'nın son kitabı olan Kuran-ı Kerîm'in, Allah Teâlâ'nın kelâmı olduğuna inanmalıdır.

3. Mümin, kendi imanından hiç şüphe etmemelidir.

4. Peygamberimize (asm) îmân edip, hayatta iken Onu görmekle şereflenen ashâb-ı kirâmın hepsini çok sevmelidir. Dört halifesine, yakın akrabaları olan Ehl-i beytine ve muhterem hanımlarından hiçbirine dil uzatmamalıdır.

5. Allah Teâlâ'nın emir ve yasaklarına inanıp, tembellikle yapmayan müminleri kâfir bilmemelidir.

6. Ehl-i kible olduklarını söyleyen, Allah Teâlâ'ya ve Peygamberi Muhammed aleyhissalatü vesselama inandım dediği halde, yanlış itikatta olanları tekfir etmemeli, kâfir olduklarını söylememelidir.

7. Peygamberimizin (asm) Mirac'ının, hem rûh ve hem de beden ile olduğuna inanmalıdır.

8. Cennette müminlerin Allah Teâlâ'yı göreceklerine inanmalıdır.

9. Kıyamet gününde, peygamberler ve sâlih kulların şefâat edeceklerine inanmalıdır.

10. Kabirde nimet ve azabın, rûh ve bedenle olacağına ve kabirdeki ruhların, diri kimselerin yaptıklarını ve söylediklerini işitebileceğine inanmalıdır.

11. Evliyaların kerameti hak olduğuna inanmalıdır.

12. Kuran-ı Kerîm okumanın, sadaka vermenin ve hatta bütün ibadetlerimizin sevaplarını, ölenlerin ruhlarına göndermenin, onlara fayda vereceğine, azaplarının hafifletileceğine veya kaldırılmasına sebep olacağına inanmalıdır.

30/11/2018